

Senin Deden Ve Benim Dedem Aynı Cephede Savaşmadı mı

– BelkiBirGün · 30 Ekim 2011

Atatürk ve kurduğu Cumhuriyet tartışılmayacak değerdedir.

Dünya devletleri, Mustafa Kemal ve Mehmetçiğin en ilkel silah ve teçhizatla Çanakkale'de bir destan yazdığını hazmedemezken, tek bir yürek olan TÜRK HALKININ süngüyle, taşla, sopayla Kurtuluş Savaşını nasıl kazandılar, hala şaşkınlık içindeyken, biz içte birbirimizi kırmaktayız.

Geçen hafta Bursa'daydım. Liseden emekli olmuş öğretmen arkadaşlarımızla bir masadaydık.

Masamızda bir de KÜRT vatandaşımız vardı. 26 Mehmetçiğimizin şehit olmasına bizler üzülürken onun yüz ifadesinde, mimiklerinde bir değişiklik gözlemedim. Dikkatimi ona verip sordum ister istemez, "Sizin ciğeriniz yanmadı mı?" diye.

Yanıt vermedi. Bende inadına sormaya devam ettim.

"Nerelisiniz?" diye sordum.

"Kürdistan" dedi.

"Aa, Irak mı?" dedim.

Alaylı bir şekilde gülümsedi:

"Hayır, Diyerbekir" dedi

"Ama o şehir bizim şehir, hem Türkiye sınırlarındadır. Üstelik Kürdistan değil ki bulunduğu bölge. Doğu Anadolu'muza ait bir şehirdir, asıl adı da DİYARBAKIR'DIR" dedim.

Sesim ister istemez yüksek çıkmıştı. Öfke yüreğimden yüzüme yansın istemedim. Bize düşen asıl görev, uyuyanları uyandırmak değil miydi? Bilinç kaybı yaşayan insandan nasıl bir doğru duruş bekleyebilirdim ki? Ülkemi bölmek isteyen dış güçler sanki "ölü toprağı" serpmişlerdi vatandaşlarımızın üzerlerine.

"Çanakkale Şehitliğini hiç gezdin mi?" diye sordum ona yeniden.

"Hayır, gezmedim, gezmem mi gerek?" dedi.

Belli ki bana karşı önyargılıydı. Tıpkı siyah ve beyaz gibiydik.

"Evet, gezmen gerekir kardeşim."

"Nedenmiş Hanımefendiciğim?" diye sesini eğriterek sordu.

"Şayet gezmiş olsaydın orada yatan rahmetli dedenin adını da görecektin" dediğimde yüzü değişti, şaşkınlıkla;

"Nasıl yani!" dedi.

"Benim dedem de senin deden de bu vatani düşmandan kurtarmak için aynı bayrağın altında savaşmış, orada şehit oldular. Hatta iki dedemiz de Avustralya kıtasında şehit oldu, halen de o kıtada ebedi uykudalar."

"Anlamadım Hanımefendi, benim Avustralya'da dedem medem yok ki!.. Şimdi bu da nerden çıktı?"

"Anlatayım kardeşim. Birinin adı Kul Muhammed ve dondurmacılıkla geçimini sağlıyordu, diğer dedemizin adı da Molla Abdullah kasaplık yapıyordu. Canım yurdumuza düşman göz koymuş, ağır

silahlarla saldırıya geçmişti. Avusturalya hükümeti de ülkesinden parayla gönüllü asker toplamaktaydı. 1915 senesinde adlarını yazdıran her yaştan gönüllüler ve İngiliz hayranı yüzlerce Anzak Askerleri, ülkemizde savaşmak için trene bindiler.

Bizim dedelerimiz de adlarını yazdırmak istediklerinde, 'Hayır, olmaz siz Osmanlısınız, siz Türksünüz. Eğer ısrar ederseniz size ateş açar öldürürüz. Siz bizim şu an düşmanımızsınız.' Diye yanıt aldılar. Ve dedelerimiz ne yaptılar biliyor musun?"

"Ne?"

Tüm dikkati bende olan o doğulu vatandaşımız, bilmediği bu tarihi bilgi karşısında gözlerini bile kırpmadan dinliyordu. Amacım ona gerçekleri anlatıp, bin yıldır nasıl kardeşçe yaşadığımızı kanıtlamaktı. Onu bu nedenle şanlı tarihimizin gölgesine doğru çekmek istiyordum. Anlatırken bende duygulanıyor, sık sık yutkunuyordum. Aklıma düşünce Çanakkale ve Kanlı Sırtlar üzülmek elde miydi...

"Ellerinde ne var ne yok toparlayıp, silah ve cephaneye aldılar. Asker sevkiyatı yapılan tren yolu üzerindeki "dar geçitte" mevzilendiler. 1915 yılının ilk günü bin Anzak askerini taşıyan tren dondurma arabasını tren raylarında görünce durmak zorunda kaldı. Trenden dışarı çıkan askerler yoğun bir ateşle karşılaştılar ve öldüler. Tren geri gitti. Yeni birlik geldi. Gün boyu silahlı çatışma oldu. Ta ki dedelerimizin cephanesi bitene kadar. "

Ben bu arada konuşmama ara vermek zorunda kalmıştım. Nedeniyse o esnada bizlere çay servisi yapılmaktaydı. Göz ucuyla doğulu vatandaşımıza baktığımda, bana dalgın dalgın bakmaktaydı. Belli ki, anlattıklarım onda duygu şoku yaratmıştı. Biz birbirimizi süzerken bir yandan da sıcak çaylarımızı yudumluyorduk.

"O dedeler ölmüş müdür?"

Daha fazla sabredememişti. Buruk tebessümle başımla onay işareti yaptım:

"Evet, şehit oldular, ama yüzlerce Anzak askerini de ülkemize gelmesini engellediler."

"Deme yav, kahramanca savaşmış şehit oldular ha!?"

"Evet, aynen öyle olmuş. Hatta ceplerinden bir de mektup çıkmış."

"Ailelerine mi yazmışlar?"

"Hayır, daha önemli kişilere yazmışlar."

"Kime?"

"Yurdumuza, o zamanın Osmanlı yöneticilerine... Şimdi olsaydı Türkiye Cumhuriyeti Yöneticilerine yazacaklardı. "

"Hımm, anladım. Ne yazmış bilir misen o mektupta?"

"Bu yaptığımızı Allah ve sultanımız adına yapıyoruz. Savaşımız Hak yoludur. Ne yaptığımızı bir biz, bir de Allah biliyor."

"Vaşş, çok heyecanlandım. Bunları heç bize anlatmadılar. Senin gibi anlatan birileri olsa, kimse kimseyi vurmaz. Desene bizi bize kırdırırlar!.."

"Bu tarihi gerçeğin en güzel yanı ve göğsümüzü gururla kabartan yönü ne biliyor musun arkadaşım?"

"Nedir hala?"

Doğulu vatandaş duygulanmıştı ve bana "hala" diye hitap etmesi hoşuma gitmişti. Bütün renklerin bileşkesi BEYAZ değil midir?

Bütün duygularımızın bileşkesi SEVGİ değil midir?

Bu kez ona öfkeyle değil, sevecen bakışlarla bakıyor, kardeş gözüyle üzerinde geziniyordu bakışlarım. Sevgiyle yanıtladım onu:

“İki atamızın bu silahlı eylemi, Avustralya tarihinde Broken Hills Savaşı olarak yazılmıştır.”

“Şimdi bende duygulandım be halam. Birlik olmamız lazımdır. Ağzına sağlık. Var olasin.”

“Haklısın, benim de anlatmak istediğim işte buydu. Türkiye Cumhuriyetinin Kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'te bizim BİRLİK ve DİRLİK içinde olmamızı isterdi. Çünkü o ve az önce anlattığım dedelerimiz, aynı bayrağın altında savaştılar.”

“Ve kelime-i şahadet getirerek canlarını bu vatanın BÖLÜNMESİ için değil BÜTÜNLEŞMESİ için öldü dedelerimiz.”

“Anlıyorum hala.”

“Senden ricam şu kardeşim, Çanakkale'ye git ve o mezar taşlarındaki isimleri aklına not et. İşte asıl gerçek orada yatmaktadır.”

“Tamam halam. Giderim sen heç merak etme, ailemi de götüreceğim.”

O gün içime farklı bir huzur yayılmıştı. Bir insanı aydınlatmış ve bir kardeş kazanmıştım.

Emine PİŞİREN